

De anatomie van een lijn

Er ligt kalk op de drempel,
wit en dwingend als een vonnis.
Aan de overkant trilt de lucht van wat had kunnen zijn,
hierbinnen telt de klok de ademslagen van de angst.
Is dit een schild of een schandpaal?
Je trekt een cirkel in het zand om je heen,
een fort van eigenwaarde,
bescherming tegen de stormen van de ander.
Maar de cirkel wordt een muur,
de muur wordt een cel,
en de bewaker draagt jouw eigen gezicht.
Ondertussen bloeden de landkaarten.
Slagbomen snijden door de ruggengraat van dorpen.

Blauwe schermen flitsen in de nacht:
cijfers, embargo's, verschuivende fronten,
terwijl een kind aan de grenslijn simpelweg
een hand zoekt om vast te houden.
Geopolitiek is een spel van harde potloodlijnen.
Maar de aarde zelf kent enkel stroming.
De wind vraagt geen paspoort,
de wortels van de eik negeren het kadaster,
en de oceaan wast elke getrokken grens geruisloos uit.
Moeten we buigen voor de streep?
Of moeten we leren springen?
Soms is de grens een reddingsboei.
Soms is de grens een mes.
Pas als we durven te raken waar het schuurt,
wist de grens zichzelf uit
en worden wij weer vloeiend.

Cor Koene

Winnaar volwassenen, Emmeloord